

METAMORFOSI

Un capvespre d'un dia que no recordo, estava veient per T.V. un documental sobre la vida dels insectes. Embadalit, contemplava la metamorfosi d'un coleòpter i em preguntava: quina necessitat té aquest brillant cuc de convertir-se en una formosa papallona. No serà que el seu habitat li és desfavorable i necessita sortir de la terra que el condiciona a ésser cuc, per assolir la llibertat de volar, d'escollir la flor que més li plau, de lliurar-se d'arrosejaments, de servituds i, mentre intentava explicar-me perquè d'aquest instint de tenir moviment, en quant com a cuc no deixava de tenir-lo, se m'ocorregué la idea que tot segueix la llei de la perfecció. Que la vida és diversa i molt bella. Que el Creador ens ha donat la intel·ligència, l'anhel de llibertat, el saber discernir entre el bé i el mal, que ha creat l'equilibri ecològic evitant que l'evolució de les espècies sigui destruïda. No sé per quines circumstàncies, vaig anant associant els meus pensaments i de cop em trobo posat dins la política, i recordo que el meu país va començar a parlar d'evolució, d'aconseguir una forma externa agradable per a tots, d'una metamorfosi, i de seguida com un toc d'alarma els professionals de la política es disparen a prendre part i per què no?, a prendre posicions com si s'hagués de repartir quelcom, però a l'hora de repartir no s'han pogut posar d'acord perquè si s'ha de repartir, per on s'ha de començar? Així que m'adono que la metamorfosi sols és a la vida natural.

Seria quelcom irreal, incregut, que un polític, endut per amor al país, per comprensió i fins per idealitat, anunciés la seva metamorfosi política posant a disposició del poble l'usdefruit del poder. No està el temps per messianismes ni per encantaments. Cal tocar de peus a terra, cal vetllar perquè aquesta policromada papallona no surti de crisàlide ja que seria molta la responsabilitat si fos menjada per un ocell que desconequés el seu símbol. ¡Pobra papallona! tan bonica, tan fràgil, tan atractiva davant ulls somniadors i romàntics, que cerquen un paradís on sols hi ha irreductibilitat, egoisme i desconfiança. Però, perquè sentim necessitat de metamorfosi si en els curs de 35 anys tot ha anat prou bé. Potser ens hem encallat i no sabem com desencallar-nos? Es qüestió política o econòmica la regidora de la vida dels pobles? Desglossem-ho. La política és l'Art de governar els pobles. Axioma que s'entén per enredar al poble. No vull dir que els polítics siguin uns enredons; fent-se càrrec que tants caps tants barrets, i si no arriben per tothom algú es quedarà sense, i l'enginy del polític es promet i no comprometre's. La política és incoherent, versàtil, variable, tortuosa, no té cap qualitat i l'única manera de sortir-se'n airós és parapetar-se en una ideologia, i a través d'ella sempre queda una esperança, sempre es pot recórrer a ella per tal de justificar un fet.

El nostre país l'impregnaren d'idealitat durant uns anys, cosa que no solucionava les nostres necessitats, fins que els

tecnòcrates descobriren que un cotxe, posem per cas, és més pràctic i atractiu que un menú de grandeses mal digerides, i la tecnocràcia arraconà tot doctrinarisme, tot el que no produeix dividendes. La tecnocràcia s'ha encallat i ens ha deixat molts problemes insolucionats.

No és fracàs; sols és que hem oblidat la part humana. No és un fracàs polític. Les Lleis Fonamentals del país tenen el seu origen no polític ni pragmàtic, sinó evolutiu al compàs del temps i de les circumstàncies.

No pot fracassar cap política inexistente, en un poble que l'ignora.

Quan el nostre Cabdill promulgà les Lleis Fonamentals, per les quals havia de regir-se el nostre poble, sabia que havia de crear un nou equip governamental; crear homes inèdits i no recórrer com el general romà Sila, a la reposició d'una classe política, d'un Senat decadent incapaç de regenerar-se. Règim nou, homes nous. Però després de 35 anys, els homes nous són sexagenaris i es cerca reforçar l'equip amb altres homes inèdits, però aquests al no poder passar de la ratlla, creen un principi de crisi per antagonisme entre dues generacions.

Tot està previst i lligat, com si el futur, en lloc d'estar en mans de Déu, fos exclusiu dels homes.

Si un pare de família veu com s'escapa el futur que tenia plantejat per al seu fill, com es pot condicionar un futur que no existeix, que no ens pertany als espanyols sexagenaris. Parangonant el nostre futur, cercant una analogia, tenim que recordar Roma durant el temps que fou República. Existia un Senat, que posseïdor del poder, el delegava anyalment a tres respectius Còsols: Executiu, Religios i Judicial. L'executiu poca cosa podia fer en un any de comanament, i sol·licitava la reelecció. El Senat s'hi negava sistemàticament, però una nova classe política —els publicans— homes de negoci, volien també administrar els diners. L'únic camí per assolir el poder era el favor militar i entre intransigències i irreductibilitats Roma periòdicament tenia la seva guerra civil, fins que uns i altres ja no varen d'haver de disputar el poder. Aquest passà a mans de l'exèrcit que proclamava el seu emperador.

Roma no va comptar amb el poble i quan l'exèrcit, després de llarg batallar, fou destruït, ningú pogué salvar Roma, el poble més poderós de l'antiguitat.

Ara no són els mateixos temps. Llavors l'evolució anava a pas de cavall. Avui, va a pas del motor. Si les distàncies s'escurcen, el temps és més ràpid i la història dels pobles no compta per segles sinó per anys. Si sempre és possible que quan menys t'ho esperes salti la llebre.

E. CONDIS

PANADERIA

BOLLERIA

San Antonio

Construcciones

Molins, S. A.

El Rieral

Teléfono 55

«La Tosca» - Calle de la Serra

Tels. 285, 286 y 524

SANTA EULALIA DE RONSANA

SANTA EULALIA DE RONSANA